

var bleven ham til Ærgrelse og Skam. I næsten hvert Brev, han havde modtaget fra sin Inspektør eller fra Godsskriveren, var der bleven forebragt ham Klager fra Asylets Beboere, der var misfornøjede med Alt og levede i evig Ufred. Et Par af dem var endogsaa paa opsigtsvækkende Maade flyttet tilbage til Sognets smudsige Fattighus, og — hvad der gjorde ham mest ondt — skræmmet af Spektakelmagerne havde gamle Barbara en Dag i al Stilhed forladt Favsingholm med sine faa Pakkenelliker, og Ingen vidste, hvor hun var tyet hen. Det syntes saaledes at skulle gaa bogstaveligt i Opfyldelse, hvad Mads Vestrup, den Ulykkesprofet, havde spaaet ved deres sidste Møde, at der »ingen Velsignelse vilde blive ved det Hjem.«

Hr. Zaun tog et stort Papir op af sin Brystlomme. Det var Partibestyrelsens Udkast til et nyt Program, der skulde vedtages paa det forestaaende Landsmøde. Han bad om Tilladelse til at oplæse det i sin Helhed, i hvilken Anledning han rejste sig med Lorgnetten i Haanden og stillede sig op i Talerstilling bagved Stolen.

Torben hørte opmærksomt efter. Det var løfterige Ord om Husmandsbevillinger, om forøget Alderdomsunderstøttelse, om Tyendets Frigørelse, om Valgretsudvidelse, om Præmier for Havedyrkning o. s. v. — den hele lange Række af Partiets »Mærkesager«, som